

gang gennem sin Hospitalsafdeling og havde just slaaet sig ned inde hos Jægermester Hagen i Pavillon C.

Den forulykkede Politiker og Ægtemand var — paa sin Broders Regning — anbragt i en stille Ene-stue, der vendte ud til Hospitalets Grønnegaard. Hans Udseende var meget forandret. Hospitalskosten og den lange Indespærring havde gjort ham baade gusten og mager. Han gik melankolsk omkring i sine altfor store Klæder som sit eget Genfærd. For at beskæftige ham havde man sat ham til at afskrive en gammel Aargang af Københavns Vejviser, og saalænge han sad ved Arbejdet, optog dette ham mere, end han selv vilde være ved. Han havde en smuk Haandskrift, og idet han nød Synet af sine lange, sirlige Rækker af Navne og Tal, hvori der ikke fandtes en Rettelse, arbejdede han med en Flid, en Ufortrødenhed og samvittighedsfuld Paapasselighed, som han beklageligt nok ikke tidligere havde lagt for Dagen.

Men saasnart han lagde Pennen, sank han sammen, og satte sig til at ruge over sin Ulykke.

»Jeg kan ikke forstaa,« sagde han til Professoren, »hvorfor min Kone ikke kommer. Jeg har dog skrevet og skrevet, og hun veed, at jeg nu selv er fuldt og fast overbevist om, at hun er uskyldig. Det var — som De siger — en Synsvildelse, naar jeg